

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: J. N., narozený dne X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem,
sídlem Nám. Republiky 2, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č. j. PK-EK/3212/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 1. 2023, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č. j. PK-EK/3212/22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl změněn platební výměr č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2/2022, č. j. 300/2022, vydaný Obecním úřadem Bezvěrov (dále jen „*prvostupňový orgán*“) dne 9. 6. 2022 (dále jen „*platební výměr*“ nebo „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Platebním výměrem byl žalobci vyměřen a zvýšen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále jen „*místní poplatek za odpad*“) za období let 2019 až 2021, když celková vyměřená poplatková povinnost žalobce činila 3 575 Kč.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl podle § 114 a § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*daňový řád*“) tak, že změnil platební výměr a žalobci nově vyměřil místní poplatek za odpad za rok 2019 ve výši 275 Kč, za rok 2020 ve výši 550 Kč a za rok 2021 ve výši 550 Kč, přičemž vyměřené poplatky již nezvýšil. Celková vyměřená poplatková povinnost žalobce tak nově činila 1 375 Kč.

II.

Žaloba

4. Žalobce v úvodu své žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu a požadoval též zrušení prvostupňového platebního výměru. V obecné rovině tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen zejména na právu na spravedlivý proces a dále že obě předmětná správní rozhodnutí jsou postižena závažnými vadami a jsou nepřezkoumatelná. Žalobce namítal, že žalovaný nevypořádal všechny důvody, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost a nezákonnost platebního výměru. Poté zmínil tři námitky uplatněné v odvolání proti platebnímu výměru, které podle jeho názoru žalovaný nesprávně posoudil.
5. Za prvé, žalobce odkázal na námitku o akceptaci jeho důvodů a neplacení místních poplatků odpovědnými zástupci obce, tedy že v odvolání uváděl, že svůj nesouhlas s placením místních poplatků řešil s předchozími starosty obce Bezvěrov, pány M., resp. H.. Žalobce reprodukoval část napadeného rozhodnutí, ve které se žalovaný touto námitkou zabýval, a poté uvedl, že jednal se starosty osobně, což prokazuje svým čestným prohlášením a nadto se odkázal na doložené sdělení z roku 2017 doručené obecnímu úřadu Bezvěrov, že odmítá platit místní poplatky na odpad. Od té doby žádnou výzvu, fakturu, výměr ani odpověď neobdržel, a tak měl opět za to, že jeho stanovisko bylo úřadem akceptováno a místní poplatky platit nemusí.
6. Za druhé, žalobce opakoval námitku, že jeho nemovitost je na samotě, relativně vzdálena od silnice i další zástavby, kvalita cesty není dobrá, protože k jeho domu nikdy žádný sběrný vůz pro odpad nepřijel. Opět zkonstatoval, co žalovaný k této jeho námitce v napadeném rozhodnutí uvedl, tedy že se v případě místního poplatku za odpad jedná o paušální poplatek za provoz celého systému, který je vázán na skutečnost existence trvalého pobytu jedince v obci, a k tomu namítal, že takové odůvodnění nepokládá za správné, považuje ho až za absurdní. Obec by dle takového výkladu mohla požadovat po žalobci třeba poplatky za fungování úřadu.
7. Za třetí, žalobce zmínil námitku, že on i jeho družka, paní Š. H., jsou majiteli, resp. uživateli dalších nemovitostí, kde místní poplatky za komunální odpad hradili již v minulosti a řádně hradí i nadále a také tam odpad umísťují, včetně eventuálního odpadu z V.. Poukázal rovněž na to, že přiložil výpisy z účtů o placení místních poplatků v letech 2019 až 2022 jednak paní H., jednak za žalobce. Poté opět reprodukoval vyjádření žalovaného k této námitce a takové posouzení označil za přehnaně formální,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nerespektující konkrétní situaci, když žalobcem vyjádřené námitky měly vést žalovaného jako odvolací orgán ke zrušení platebního výměru, event. k vrácení věci prvostupňovému orgánu. Žalobce rovněž uvedl, že úřadu je známa i jeho sociální situace a byť vyměřený místní poplatek je v řádech stokorun, představuje pro něj i tato částka významný výdaj, a to zvláště za situace, kdy platí stejný poplatek na jiném místě, kde shromažďuje i eventuelní odpad z V., kde na území obce žádný odpad neumísťuje a jeho nemovitost není ani odpadově obsluhována. Podle názoru žalobce jím uváděné mimořádné okolnosti mohly a měly vést jak prvostupňový, tak odvolací správní orgán k rozhodnutí o prominutí místního poplatku, když z podání žalobce zájem na takovém způsobu řešení jednoznačně vyplývá a výše popsáním stavem je zcela odůvodněno.

8. Žalobce uzavřel, že posouzení situace správními orgány a jejich hodnocení není správné, nerespektuje zjištěný stav a porušuje práva žalobce, což vede žalobce k přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné, stejně jako je nezákonné rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i platební výměr, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 23. 2. 2023 (doručeným soudu dne 24. 2. 2023), v němž označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Podle přesvědčení žalovaného tento vedl odvolací řízení a žalobou napadené rozhodnutí vydal zcela v souladu se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a daňovým řádem, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal všechny důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnosti nebo nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný nejprve v obecné rovině poukázal na to, že žalobce nemohl být zkrácen na právu na spravedlivý proces, neboť správce poplatku vydal platební výměr, jímž vyměřil místní poplatek a proti kterému žalobce mohl podat a podal odvolání, o němž bylo řádně vedeno odvolací řízení a odvolacím orgánem bylo rozhodnuto. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti a v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami.
10. K první žalobní námitce žalovaný uvedl, trvá na svém vyjádření k této námitce uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Místní poplatek za odpad byl obcí Bezvěrov zaveden obecně závaznou vyhláškou č. 1/2016, která nabyla účinnosti dnem 1. 4. 2016, a následně obecně závaznou vyhláškou č. 2/2019, která nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2020. Žalobce měl dle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích povinnost místní poplatek hradit. O tvrzených jednáních žalobce s předchozími starosty nebyl v předloženém spisového materiálu žádný podklad, z kterého by bylo patrné, že zde existuje důvod k neplacení místního poplatku v obdobích, na která dopadá rozhodnutí správce poplatku. V poplatkových obdobích, která předcházela poplatkovým obdobím, za něž byl místní poplatek vyměřen, nejednal v souladu s právními předpisy ani poplatník ani správce poplatku. Nutno opětovně konstatovat, že tato období nejsou předmětem tohoto sporu a také to, že názor žalovaného vychází pouze ze sdělení účastníků. Podle žalovaného správce poplatku jednal správně, když na základě sdělení poplatníka, že odmítá platit místní poplatky, vyměřil místní poplatek platebním výměrem a tím v souladu se zákonem poskytl žalobci prostor vyjádřit svůj nesouhlas s placením místního poplatku řádným podáním opravného prostředku.

11. K druhé žalobcem uváděné námitce žalovaný uvedl, že podstatou sporu je existence povinnosti platit místní poplatek za odpad a že obci svědčí zákonné zmocnění k zavedení tohoto místního poplatku prostřednictvím příslušné obecně závazné vyhlášky. Konstatování žalobce týkající se poplatku za fungování úřadu žalovaný hodnotí jako zcela irelevantní.
12. K třetí námitce žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s názorem žalobce, že nerespektoval konkrétní situaci. Žalobcem vyjádřené námitky nemohly a nemohou vést ke zrušení rozhodnutí, jímž byl předmětný místní poplatek vyměřen. Žalobce se nemůže zbavit své poplatkové povinnosti, která mu je stanovena zákonem o místních poplatcích a obecně závaznými vyhláškami obce, a nevztahuje se na něj žádné v těchto předpisech zakotvené osvobození. Předmětem místního poplatku za odpad je skutečnost, že má poplatník v obci možnost využívat obecní systém odpadového hospodářství podle ustanovení zákona o odpadech, tedy že obec takový systém zavedla a provozuje. Typickým znakem tohoto poplatku je jeho paušální charakter, to znamená, že není vázán na skutečnou produkci komunálního odpadu, ale vychází z principu, že z obcí zavedeného systému odpadového hospodářství má prospěch každá osoba v obci s trvalým pobytem nebo vlastníci na území obce nemovitou věc. Žalovaný rovněž poukázal na principy, na kterých stojí předchozí i pozdější zákon o odpadech, jakož i na povinnosti fyzických osob a obcí dle dané právní úpravy. Obec ve své samostatné působnosti stanoví obecně závaznou vyhláškou systém nakládání s komunálním odpadem vznikajícím na jejím katastrálním území a je povinna zajistit místa pro odkládání veškerého komunálního odpadu produkovaného fyzickými nepodnikajícími osobami na jejím katastrálním území. V předmětném případě obec tyto povinnosti splnila vydáním obecně závazné vyhlášky č. 1/2019. Žalovaný dále uvedl, že judikatura krajských soudů, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je v předmětné problematice konzistentní. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto také svůj závěr o ni opírá, jedná se o nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 16/02-2 ze dne 10. 12. 2002, rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 24/2016-26 ze dne 27. 4. 2016 a č. j. 5 Afs 175/2006-116 ze dne 31. 1. 2008.
13. K argumentu žalobce, že odpad odváží do jiné obce, žalovaný poukázal na zákon o odpadech, ze kterého vyplývá, že odpad se odkládá v obci, ve které odpad vznikl, v daném případě na území obce Bezvěrov. Ovšem ani žalobcem uváděný způsob nakládání se vzniklým odpadem nezpochybňuje existenci povinnosti hradit místní poplatek v obci, kde je žalobce hlášen k trvalému pobytu. Žalovaný v dané souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 176/2016 – 46 a rovněž poukázal na metodiku Ministerstva vnitra k vydávání obecně závazné vyhlášky obce o stanovení obecního systému odpadového hospodářství a placení místního poplatku za komunální odpad na základě trvalého pobytu a vlastnictví stavby určené k individuální rekreaci ve stejné obci.
14. K dílčí námitce, že správní orgány měly v předmětném případě rozhodnout o prominutí místního poplatku, žalovaný poukázal na § 16a zákona o místních poplatcích a na obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že žalobce žádost o prominutí poplatku neučinil. Přitom správce poplatku může zahájit řízení o prominutí poplatku pouze na základě jemu doručené žádosti poplatníka. Řízení o žádosti o prominutí poplatku nebylo součástí řízení odvolacího. A konečně k dílčí námitce, že žalobce hradí poplatek za komunální odpad v jiné obci, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost nemůže ovlivnit poplatkovou

povinnost v obci Bezvěrov, poplatník v takové situaci není osvobozen zákonem a ani obec takové osvobození ve své obecně závazné vyhlášce nezakotvila.

IV.

Průběh řízení

15. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 17. 11. 2022 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 17. 1. 2023 (tedy poslední den lhůty pro podání správní žaloby). Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu aktivně legitimovanou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž tvrdil, že byl předmětnými správními rozhodnutími zkrácen na svých právech), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
16. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci řízení s tím výslovně shodně souhlasili (žalobce ve sdělení 6. 2. 2023 a žalovaný ve sdělení ze dne 1. 2. 2023).

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.
18. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí a předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Nad rámec listin obsažených ve správním spisu žalobce jako důkazní návrh ve své žalobě označil pouze jeho přípis ze dne 22. 5. 2017 adresovaný obecnímu úřadu Bezvěrov, v němž odmítl svou povinnost platit místní poplatek za odpad. Tento přípis žalobce z roku 2017 byl pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečný, neboť předmětem sporu byla poplatková povinnost za roky 2018 až 2021 a navíc skutečnost, že žalobce v dané době odmítal platit místní poplatek, nebyla sporná. Žalovaný žádný důkazní návrh neměl.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že v posuzovaném případě správní orgány vyměřily žalobci místní poplatky za odpad za období let 2019 až 2021 z důvodu, že žalobce měl v daném období hlášen trvalý pobyt na adrese V. č. p. Xa, B.. Správní orgány postupovaly podle zákona o místních poplatcích ve spojení s obecně závaznou vyhláškou obce Bezvěrov č. 1/2016, která nabyla účinnosti dnem 1. 4. 2016 (dále jen „OZV 1/2016“), resp. obecně závaznou vyhláškou č. 2/2019, která nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2020 (dále jen „OZV 2/2019“). Zatímco prvostupňový správce poplatku vyměřené místní poplatky sankčně navýšil na trojnásobek (za roky 2019 a 2020), resp. na dvojnásobek (za rok 2021), tak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaný toto navýšení zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalobce s vyměřením předmětného místního poplatku za odpad od počátku nesouhlasil, neboť podle jeho názoru místní poplatek za odpad platit nemusí, tudíž platební výměr napadl odvoláním a později napadené rozhodnutí žalovaného předmětnou správní žalobou.

21. V nyní posuzované věci tak byla podstata sporu zřejmá, a to zda žalobci za roky 2019 až 2021 vznikla poplatková povinnost na místním poplatku za odpad v obci Bezvěrov.
22. Přitom základní skutkové okolnosti nebyly mezi účastníky řízení sporné. Nebylo totiž sporu o tom, že žalobce v předmětném období byl hlášen k trvalému pobytu v nemovitosti na adrese V. č. p. Xa, B. (dále jen „*předmětná nemovitost*“). Žalobce ani nezpochybňoval, že v předmětné nemovitosti i skutečně bydlí. Rovněž nebylo sporu o tom, že obec Bezvěrov v daném období měla zavedeny místní poplatky za odpad prostřednictvím OZV 1/2016, kterou s účinností od 1. 1. 2020 nahradila OZV 2/2019, a dále že předmětná nemovitost se nachází na území spravovaném obcí Bezvěrov, na které dopadaly obě zmíněné obecně závazné vyhlášky.
23. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Afs 24/2016 – 26, bod [9] uvedl: „*Právní úprava České republiky skýtá obcím celkem tři různé způsoby financování, pokud jde o hospodaření s komunálním odpadem (nelze je uplatňovat současně): 1. místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů dle § 10b zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, 2. poplatek za komunální odpad dle § 17a zákona o odpadech, nebo 3. smluvní systém vybírání úhrady za komunální odpad ve smyslu ustanovení § 17 odst. 6 zákona o odpadech.*“. K tomu je třeba doplnit, že v citovaném rozsudku odkazovaný zákon o odpadech (tj. zákona č. 185/2001 Sb.) byl s účinností od 1. 1. 2021 zrušen a nahrazen zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech, přičemž nová právní úprava přinesla jisté změny ve způsobu financování hospodaření s komunálním odpadem, ovšem to pro posuzovaný případ není relevantní, neboť v něm soud řešil způsob financování prostřednictvím místních poplatků, který zůstal i nadále zachován.
25. V projednávané věci tedy obec Bezvěrov zvolila variantu zavedení místního poplatku za odpad, tudíž relevantní úprava je obsažena v zákoně o místních poplatcích.
26. Podle § 1 zákona o místních poplatcích platilo a stále platí, že jedním z poplatků, které je obec oprávněna zavést a vybírat, je *poplatek za komunální odpad* (dříve *poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů*). Děje se tak obecně závaznou vyhláškou dané obce (srov. § 10 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích).
27. Podle § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2020, platilo, že *poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů platí a) fyzická osoba přihlášená v obci, b) fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům, ve kterých není přihlášená žádná fyzická osoba [...]*.
28. S účinností od 1. 1. 2021 podle § 10e zákona o místních poplatcích platí, že *poplatníkem poplatku za obecní systém odpadového hospodářství je a) fyzická osoba přihlášená v obci nebo b) vlastník nemovité věci zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci, ve které není přihlášená žádná fyzická osoba a která je umístěna na území obce*. Dále pak podle § 10f

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákonu o místních poplatcích platí, že *předmětem poplatku za obecní systém odpadového hospodářství je jednotlivá možnost využívat obecní systém odpadového hospodářství, která je dána a) přihlášením v této obci, b) vlastnictvím jednotlivé nemovité věci zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci, ve které není přihlášena žádná fyzická osoba a která se nachází na území této obce.*

29. V již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Afs 24/2016 – 26, kasační soud v bodu [9] rovněž vyslovil následující právní závěr: „*U místního poplatku má vymezení poplatníka formální charakter, neboť kritériem je zde trvalý pobyt fyzické osoby v obci, popř. vlastnictví stavby určené k individuální rekreaci, bytu nebo rodinného domu, ve kterých není hlášena k pobytu žádná fyzická osoba (srov. § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích). Zavádí se zde tedy nevyvratitelná právní domněnka, podle níž systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů obce využívá každá osoba splňující jedno z těchto formálních kritérií.*“.
30. Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 176/2016 – 46, bod [22], konstatoval, že konkrétní způsob nakládání dané fyzické osoby s odpady není vzhledem k formálnímu vymezení poplatníka místního poplatku za odpad relevantní, jelikož platí, že „*financuje-li totiž obec hospodaření s komunálním odpadem místními poplatky za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů podle § 10b zákona o místních poplatcích (jedná je o jeden ze tří způsobů financování, jak správně s odkazem na judikaturu NSS uvedl krajský soud), nelze zohledňovat, zda osoba svou činností skutečně vytváří odpad (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Afs 24/2016-26).*“.
31. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce nespороval, že obec Bezvěrov v předmětném období let 2019 až 2021 měla zavedený místní poplatek za odpad, a to prostřednictvím OZV 1/2016, resp. OZV 2/2019. Podle těchto obecně závazných vyhlášek byla k místnímu poplatku za odpad povinna zejména osoba fyzická, která má v dané obci trvalý pobyt.
32. S ohledem na výše uvedenou relevantní právní úpravu, resp. soudem citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se předmětu místního poplatku za odpad, soud poté, co se obeznámil s obsahem správního spisu, neshledal žádné pochybení správních orgánů, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je rovněž plně přezkoumatelné, neboť je srozumitelné a dostatečně odůvodněné, když obsahuje shrnutí obsahu správního spisu, uvádí relevantní právní úpravu, kterou správní orgány v posuzovaném případě aplikovaly na řádně zjištěný skutkový stav, jakož i vypořádává podstatu všech odvolacích námitek uplatněných žalobcem proti platebnímu výměru.
33. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, pak soud předesílá, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obecnost žalobních bodů, na straně jedné, a řádné a plně přezkoumatelné odůvodnění napadeného rozhodnutí, na straně druhé, předurčuje i způsob, jakým soud může odůvodnit svůj rozsudek. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 judikoval následující: „*Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

– 41 se uvádí: „Ve skutečnosti, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, nespatřuje Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu, neboť ze stručného, nicméně výstižného, řádného a srozumitelného odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného. Jak již zdejší soud judikoval v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“.

34. Žalobce se ve své žalobě v podstatě omezil na zopakování svých odvolacích námitek, přičemž k tomu zkonstatoval odůvodnění žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí a s tím pak vyjádřil nesouhlas. Důvody nesouhlasu žalobce jsou formulovány převážně obecně, bez relevantní právní argumentace a v očích soudu nepřesvědčivě. Žalobce ve své žalobě zcela ponechává stranou relevantní právní úpravu i související judikaturu, na kterých žalovaný přiléhavě vystavěl svůj finální závěr, že na žalobce v posuzovaném případě dopadá předmětná poplatková povinnost na místním poplatku za odpad. Obecnosti a stručnosti žaloby tak bude odpovídat i stručnost posouzení žalobních námitek soudem.
35. Soud předně souhlasí s žalovaným, že žalobce nebyl postupem správních orgánů dotčen na právu na spravedlivý proces, když v průběhu správního řízení žalobci bylo umožněno uplatňovat jeho práva. Jak již soud uvedl výše, žalovaný vypořádal podstatu všech důvodů, na základě kterých žalobce odmítal platit předmětný místní poplatek za odpad. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí, resp. jím změněný platební výměr, byly nepřezkoumatelné, či že by předmětné správní řízení bylo zatíženo závažnými vadami, jak žalobce pouze v obecné rovině namítal.
36. Namítal-li žalobce v rámci své první dílčí námitky, že důvody, pro které odmítal platit předmětný místní poplatek za odpad, sdělil předchozím odpovědným zástupcům obce a že tito odmítavý postoj žalobce akceptovali, tak je třeba plně souhlasit se správními orgány, že tato skutečnost (navíc podle názoru soudu ve správním řízení dostatečně neprokázaná) je zcela irrelevantní z hlediska vzniku předmětné poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost je dána vůlí zastupitelstva obce vyjádřenou přijetím příslušné obecně závazné vyhlášky zavádějící místní poplatky za odpad a vzniká podle příslušné obecně závazné vyhlášky ve spojení se zákonem o místních poplatcích, přičemž jakékoli případné akceptace či „tiché trpění“ toho, že žalobce odmítal místní poplatek platit, ze strany některých představitelů obce (pokud by k nim skutečně došlo), nemohou mít na vznik a existenci poplatkové povinnosti žádný vliv. Jak již bylo uvedeno výše, v judikatuře není pochyb o tom, že vymezení poplatníka místního poplatku za odpad je formálního charakteru, tedy poplatník je dán bez dalšího při naplnění zákonem, resp. obecně závaznou vyhláškou stanovených předpokladů. V případě žalobce byl tento předpoklad naplněn tím, že žalobce byl přihlášen k trvalému pobytu na adrese předmětné nemovitosti nacházející se na území regulovaném OZV 1/2016 a později OZV 2/2019.
37. Z důvodu uvedeného formálního charakteru vymezení poplatníka místního poplatku za odpad je pak zcela bez významu, že se předmětná nemovitost nachází na samotě a že k domu žádný sběrný vůz nezajíždí, jak namítal žalobce v rámci své druhé dílčí žalobní námitky. Je třeba souhlasit s žalovaným, že místní poplatek za odpad je koncipován jako

paušální poplatek za provoz a fungování odpadového hospodářství, nikoli za odvoz konkrétního odpadu od konkrétní nemovitosti. Navíc žalovaný příznačně poukázal na to, že obec Bezvěrov má určena stanoviště sběrných nádob, kam mají občané dané obce (včetně žalobce) možnost svůj komunální odpad odkládat. Skutečnost, že tak žalobce dle svých tvrzení nečiní a dle svých slov odpad odváží do jiné obce, kde má rovněž nemovitost a místní poplatek za odpad tam platí, resp. je za něj placen jeho družkou (jak žalobce namítal ve své třetí dílčí námitce), nemá žádný vliv na vznik a existenci předmětné poplatkové povinnosti žalobce v obci Bezvěrov, kde má hlášen trvalý pobyt. Lze souhlasit s žalovaným, že případné placení místního poplatku za odpad žalobcem (či za žalobce) v jiné obci nebylo ani podle zákona o místních poplatcích, ani podle OZV 1/2016 či OZV 2/2019 důvodem pro osvobození od místního poplatku za odpad v obci, kde je žalobce hlášen k trvalému pobytu.

38. A konečně pokud žalobce v žalobě odkazoval na svou sociální situaci, která má být dle jeho slov „Úřadu známa“, což mělo vést za daných „mimořádných okolností“ k rozhodnutí o prominutí místního poplatku, pak se soud plně ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce o prominutí místního poplatku za odpad v průběhu správního řízení nežádal, když pouze trval na tom, že s placením předmětného poplatku nesouhlasí. Přitom žalobce ve správním řízení netvrdil a ani ze správního spisu nevyplývají žádné mimořádné skutečnosti, pro které by bylo namísto žalobci předmětný místní poplatek prominout, resp. pro které by mu měla být poskytována úleva na poplatek, jak tuto možnost znaly OZV 1/2016 i OZV 2/2019. V souvislosti s odkazem žalobce na jeho sociální situaci, která podle žalobce měla správní orgány vést k prominutí předmětné poplatkové povinnosti čítající za 3 roky celkem 1 375 Kč, soud na okraj poznamenává, že žalobce jen za podání předmětné správní žaloby musel zaplatit soudní poplatek 3 000 Kč a dále že se jak v odvolacím řízení, tak i v řízení o správní žalobě nechal zastoupit advokátem. Soud právo žalobce na soudní přezkum napadeného rozhodnutí, resp. na právní zastoupení, nikterak nezpochybňuje, tuto skutečnost uvádí pouze proto, aby demonstroval, že argument žalobce o jeho sociální situaci bez bližšího ozřejmění jeho majetkových poměrů nepůsobí věrohodně.
39. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že správní orgány v posuzovaném případě nepochybily, pokud shodně dospěly k závěru, že žalobci za předmětné období let 2019 až 2021 vznikla poplatková povinnost k místnímu poplatku za odpad, neboť v daném období byl hlášen k trvalému pobytu v předmětné nemovitosti na území spadajícím pod obec Bezvěrov.

VI.

Rozhodnutí soudu

40. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní námitky uplatněné v žalobě důvodnými, tak výrokem I. tohoto rozsudku předmětnou žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

41. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení neuplatnil, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku rozhodl tak, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. února 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu